

Forfatter: Daugaard, Christen Sørensen

Titel: BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Daugaard, Christen Sørensen (1860-11-30)

Citation: Daugaard, Christen Sørensen: "BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Daugaard, Christen Sørensen (1860-11-30)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 298. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030130.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Chr. Sørensen til Laub.
Faaborg, 30. November 1860.*

Kjære Biskop! Jeg tager til Pennen for at tilmelde Dem nogle faa Ord og lade Dem vide, hvorledes vi lever. Da er vi, Gud skee Lov, Alle ved Helsen og lever fornøiet og vel. Jeg kan ikke nok takke Vorherre for alt det Gode, han har tildeelt os. Ja, han har givet mig langt Mere, end jeg har bedet om: Alt, hvad jeg har foretaget mig, har Gud velsignet, og det er lykkedes godt. Men jeg takker min Gud, at han opsøgte mig, da jeg var farend, og førte mig til et christeligt Huus. Jeg takker ogsaa Dem! De gjorde ogsaa Deres Flid for at frelse min Sjæl. Jeg vil endnu sende en Tak til Deres afdøde Kone; ja dersom hendes milde Stemme ikke havde faaet Gjenklang i mine Øren, da var jeg kommen for tidlig fra Dem; derfor har jeg stor Aarsag til at takke hende i hendes Grav. Jeg vil stedse bede min Gud, at han vil føre mig, at jeg altid maa gjøre, hvad ham er behageligt, og at jeg paa det Sidste kan med Glæde byde denne Verden mit Farvel.

De skrev i Deres sidste Brev, hvem min Præst var. Det skal jeg med Glæde fortælle Dem. Han er født i s. 299en stor Gaard her i Nærheden, som hedder Emdrupholm. Hans Fader var Herredsfoged i Malt Herred; nu er han bleven for gammel dertil og har taget sin Afsked. Præsten, som jeg nu vil skrive om, han hedder Münster, og han er ogsaa et glædeligt Mønster til Efterfølgelse. Der er Ingen, som jeg har hørt, jeg kan ligne ham ved, uden Dem. Jeg kom aldrig i Kirken, uden jeg tænkte paa Dem; det var, som jeg hørte Deres egne Ord tale til mig; han var venlig og god imod Alle, og paa Prædikestolen gjorde han sin yderste Flid for at forklare det, saa at enhver Simpel kunde forstaae det. Han var engang her i mit Huus at berette min Fader. Da talte han med mig om Dem; men Dem havde han ikke kjendt, men Deres Broder Hans kjendte han; og han sagde, at han troede, at han var lidt i Familie med Dem; han og hans Fader var engang hos Deres Fader paa et Besøg i Frørup. Men nu har denne Præst forladt os; dog er han ikke længer borte, end at jeg kan gaae til hans Kirke. Efter ham fik vi en Præst, som er født paa Lolland, han hedder Svendsen, og det er ogsaa en flink Mand.

Jeg kan lade Dem vide, at jeg har spurgt fra Dem i denne Sommer. Jeg kom til at tale med en Mand, som var fra Viborg. De kan troe, at jeg blev usigelig glad, da jeg hørte, at han var fra denne Stad. Jeg tilspurgte ham, hvorledes de fandt sig fornøiet med deres nye Biskop? Han svarede mig: „Overmaade godt.“ Det glædede mig i mit Hjerter, at jeg kunde høre, De ingen Skade havde taget paa Deres gode Navn, fordi De var kommen til et fremmed Land.— — —

Nu vil jeg skrive Lidt om mit eget Anliggende. Nu har vi det saaledes, at vi nok kunde have to Køer og s. 300en Hest; men jeg finder mig bedre fornøiet med at have to Stude til at gjøre mit Arbeide med; det kan herligt gaae an; men naar vi skal ud paa et Besøg, saa gaaer det jo sagte. Nu har vi to Køer og to Stude og en Kalv og sex Faar, og saa har vi et godt nyt Huus paa 13 Fag. Vores Avl var udmærket god i Sommer, men det var jo vanskeligt at faae det bjerget.

Jeg kan lade Dem vide, at min Fader døde 29. April 1859 i sin Alders 79 Aar. Min lille Søn taler tidt om Dem og Deres Børn, og jeg troer, han kjendte Dem, dersom han saa Dem. Han læser godt og vil gjerne læse i Bibelen; nu er han 6½ Aar. — Naar vi naaer Maidag, saa er det 13 Aar siden jeg forlod Deres Huus i Haagerup, men naar jeg i mine stille Tanker tænker paa Dem, saa er det for mig, som om det var kun 13 Timer siden jeg talte med Dem. Nu beder jeg Dem, kjære Biskop, at De hilser alle Deres Børn meget flittigt fra mig; og nu beder jeg Dem at hilse Rine Haae; hende kan jeg grant huske, hun var altid saa munter; jeg beder Dem spørge hende, om hun kan huske engang i Ryslinge, og det var den første Gang der blev dandset i det nye Stuehuus i Ryslinge, at hun dandsede en Dands med En, som hed Christian Muurmester, efterat hun havde faaet alt sit Reisetøi paa? Men nu beder jeg Dem, kjære Ven, at De skriver mig til. Nu farer Alle vel ! lever Alle vel ! det ønskes af mig

Christen Sørensen.